

Ježíš řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdo jest živ a věří ve mne, neumře na věky“ (Jan 11,25-26). Vyznejme svou víru v pravdivost Ježíšových slov zpěvem písně

334 „Kristus Pán vstal z mrtvých“.

Modleme se :

Naše víra je založená na tobě, živý Kriste a spolu s veškerou církví křesťanskou tebe oslavujeme. Vyznáváme však, že naše víra není jistá a pochybovat nepřestáváme, takže mezi ty nevěrné a nekřesťany patříme i my. Příliš jsme si zvykli uctívat tě jako svatý ostatek, jako součást již pohřbené minulosti, na kterou občas vzpomeneme, bez které se ale ve své současnosti dobře obejdeme. Ty to svým zmrtvýchvstáním všechno narušuješ, nedržíš se míst, kam jsme si tě si tě uložili a vstupuješ do naší přítomnosti i budoucnosti. A my se, Pane, bráníme, bojíme se oddat elánu Tvého vzkříšení, nechce se nám vyjít z našich návyků, máme rádi své jisté a osvědčené. Tvoje novost nás až děsí. Prosíme, mocí svého Ducha nás uvykej tomu, že jsi skutečně z mrtvých vstal, abychom se i my probudili k novému životu, ne až někdy, ale teď se stali novým stvořením, v tebe dospívali, v tebe rostli. Upevni v nás nadějí života věčného a dávej nám okoušet alespoň drobký z jeho dobroty a slávy, abychom se přestali bát toho, co je před námi a s dychtivostí vyhlíželi vše, co pro nás chystáš. Tobě, zmrtvýchvstalý Kriste, buď sláva, nám pak ze všech tvých dobrodiní užitek. Amen.

V evangeliu podle Jana v kapitole 20. od verše 1. do 16. čteme:

První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen.

Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“

Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu.

Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první.

*Sehnul se a viděl tam ležet Iněná plátna, ale dovnitř nevešel. **6**Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet Iněná plátna,*

ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě.

Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil.

Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých.

Oba učedníci se pak vrátili domů.

Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu

a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou.

Otázali se Marie: „Proč pláčeš? “ Odpověděla jim: „Odnesli mého Pána a nevím, kam ho položili.“

Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on.

Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“

Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘.

Zpívejme píseň 336 „Slavné Kristovo vzkříšení“, 1. až 6.sloku.

Marie Magdeléna se ke vzkříšenému Ježíši přiznala jako ke svému učiteli. Podobně v žalmu 119. jeho autor vyznává, že mu poctivé studium zákona Hospodinova prosvětlo život. Ve verších 32.-35. čteme:

Poběžím cestou tvých přikázání, dal jsi mému srdci volnost. Ukaž mi cestu svých nařízení, Hospodine, důsledně ji budu zachovávat. Dej mi rozum a budu tvůj Zákon plnit, budu se ho držet celým srdcem. Ved' mě po cestě svých přikázání, oblíbil jsem si ji.

„Jasný jako plamen anděl sestoupil, odvalen je kámen, prázdný hrob tu zbyl“ - tak to budeme zpívat i dnes. Píseň „Buď tobě sláva“ se hodí ke každé neděli, k velikonoční obzvláště. Však všichni čtyři evangelisté se shodují v tom, že hrob, do kterého uložili tělo popraveného Ježíše, měl odvalený kámen a byl prázdný. Nebo víceméně prázdný, podle Lukáše a Jana zůstala v hrobě umrlčí plátna. Tahle zpráva ale ještě není žádné evangelium: přece pootevřený hrob, temná průrva mezi světem mrtvých a světem živých, to je spíš strašidelné, nic dobrého to nevěští. Ani textilie zbylé po mrtvole nejsou zrovna moc uklidňující nález. Však ženy, které jako první zjišťují, že hrobový kámen někdo odvalil, nikterak nejásají, že už je to tady. Tři evangelisté potvrzují, že se ženy bály, a není divu, měly proč.

Všichni evangelisté se shodují, že mezi ženami byla Marie z Magdaly. Evangelista Jan však této Marii připisuje nikoli strach, nýbrž rozumné uvažování. Ta žena neznehybněla posvátnou hrůzou, nýbrž cíleně běžela kam měla, za Petrem, s dost věrohodnou zprávou, že mrtvé tělo někdo uzmul. Uvažovala logicky: nevyskytuje-li se něco, v tomto případě mrtvola, na místě, kam to bylo uloženo, nejspíš to někdo přemístil. Prázdný hrob tedy Magdalénu ani nevyděsil ani nepotěšil, nýbrž v ní vyvolal odůvodněné podezření, že kdosi spáchal cosi nepatřičného.

Ani ti andělé, kteří se také ve všech evangeliích u hrobu objeví, podle Janova evangelia nic Marii nevysvětlí a jsou v tom příběhu tak trochu zbyteční. „Proč pláčeš?“ – ptají se soucitní andělé Magdalény. Ta jako by si ani nevšimla, že zjevení andělů je událost nevšední, hned si s nimi povídá jako se starými známými a předeštre jim svou verzi o krádeži mrtvoly. To povídání mezi ženou a anděly ale v nic nevyústí a nikam nevede. Andělé jí ani neposkytnou relevantní informace, ani útěchu. Asi na některé věci jsou i andělé krátkí. Teprve, když se Marie obrátí a spatří další bytost, tentokrát lidskou, nejspíše v nějakém pracovním oděvu, a dá se

s ní do hovoru, začnou se dít věci. Stejně jako andělé začíná ten neanděl otázkou : „Proč pláčeš“. Přidává ale otázku „koho hledáš“? Říká toho víc než andělé a ptá se důkladněji. Marie Magdaléna, žena kurážná, bystrá a důsledná, trvá na svém přesvědčení, že mrtvolu někdo odcizil a napadne ji, že pachatel mohl být zahradník. Proč zrovna zahradník, když v té končině u skalních hrobů se zahradníci sotva vyskytovali, nevíme. Ale to je na Bibli a na Janově evangeliu obzvláště působivé, že na spoustu otázek, které nám klade, konečnou odpověď nenajdeme.

Nuže, Marie považuje toho neznámého muže za zahradníka a hned se s velkou statečností do domnělého pachatele pustí. Asertivně na něm žádá, aby prozradil, kam tělo ukryl. A než přijde pointa dnešního kázání, už teď přijmeme Marii Magdalénu jako svůj vzor a jednejme jako ona: Nebojme se přemýšlení, však rozum není protikladem víry, nýbrž je jejím věrným druhem. Nebojme se mít své přesvědčení, svou verzi událostí, své názory na svět, na dění v něm, nebojme se stát na svém. A jako Magdaléna, když máme za to, že někdo něco ukradl, že se děje nějaká špatnost, ozvěme se a žádejme nápravu. A když jsme smutní a pláčeme, tak jako Magdaléna mluvíme o důvodech svého smutku. Když potkáme anděly, nebudme z toho nadměrně překvapeni, andělé k našemu světu patří a občas se zjevují, ale to pravé slovo, pravé poselství obvykle nemají ani oni.

Domnělý zahradník osloví Marii jménem, ona ho v tu chvíli pozná a zvolá „rabbúni“ - můj mistře, můj učiteli, tak se to dá přeložit. Nejspíš tato žena patřila do okruhu žáků rabína Ježíše a teď svým zvoláním potvrzuje, že ten ještě před chvílí neznámý člověk je skutečně její pan učitel Ježíš.

Nečekané setkání s někým, kdo nás někdy něco užitečného učil a naučil, bývá radostné a plné emoce, která zvláště v dnešním světě je hodně vzácná, totiž vděčnosti. Magdaléna je vděčná za to, čemu se naučila, podobně vděčná jako žalmista: *dal jsi mému srdci volnost, nadále poběžíím cestou tvých přikázání, oblíbila jsem si ji.*

Zvoláním „rabbúni“ se Magdaléna hlásí jak k svému učiteli, tak k jeho učení. Sice Ježíš žádná studijní skripta po sobě nezanechal, ale neúnavně učil, vyprávěl, kázal, ba i přikazoval, jeho posluchači si toho od něj hodně odnesli, něco z toho i dodatečně zapsali. Ježíše brali jeho posluchači jako mistra a měli proč, třeba jeho shrnutí celého Mojžíšova zákona proroků do pokynu jednat s druhými lidmi tak, jak

bychom chtěli, aby oni jednali s námi, to je mistrovský kousek. Ale ono úplně všechno, co se nám z Ježíšových řečí zachovalo, je hodno naší pozornosti a pilného studia a hlavně uplatňování v naší životní praxi. Předvedli to mnozí výteční Ježíšovi žáci, třeba Petr Chelčický a Přemysl Pitter.

Magdaléna svým zvoláním „rabbúni“ se přihlásila k dalšímu, celoživotnímu vzdělávání v Ježíšově škole. To je ta pointa! Magdaléna nechť i zde a hlavně zde je naším vzorem: svému učiteli je vděčná a jeho učení nikdy neopustí, neboť v něm našla pravdu i život.

A co ten prázdný hrob? Zůstává prázdný, jako mnoho skutečností našeho světa, schránkou bez obsahu. Žádným důkazem Božího vítězství nad smrtí nebyl a není. Nic jednoznačně nadějného neříká a potřebuje dodatečný nadějeplný výklad. Lépe řečeno, potřebuje, aby ten zmrtvýchvstalý prokázal, že je opravdu živ tím, že na nás promluví. A to on dělá. Svým Duchem oslovuje, a my ve vzácných chvílích setkání s ním zaslechneme, že promluvil osobně ke mně a tobě. Naše srdce zahoří, jako učedníkům na cestě do Emauz (že nehoří pořád, tím se nenechme zmást, hoření srdce se koná jen někdy a krátce) a my poznáváme, že Ježíš je ten, kdo nám otevírá Písma jako nikdo jiný a ze všech našich učitelů jemu vděčíme nejvíc.

Překvapení z prázdného hrobu je jenom na chvíli, také radost z toho, že mrtvý zase ožil, bude brzy bude pohřbena spolu s těmi, kdo umřou a neožijí. Ani Ježíš neožil, nevrátil se do života, který na kříži opustil. Byl povolán k životu novému, jinému, než který známe my a který - i v případě úspěšně resuscitovaných - vždycky končí smrtí. Život našeho učitele a Pána Ježíše však smrtí nekončí. Cesta učitele Máří Magdalény, učitele a Pána našeho Ježíše, má cíl, ale nemá konec. On sám je vzkříšení i život. A kdo kráčí s ním, učí se od něj a věří v něho, byť pak i umřel, živ bude. Amen.

Svou vděčnost za to vše vyzpívejme zpěvem písně **341** „Veleben Bůh bud“.

Modleme se:

Prosíme, Kriste, prokaž svou předivnou moc a skrytou slávu vzkříšení při těch, kdo zakoušejí, že smrt je zlá, kdo jsou mrzačeni a zabíjeni jinými lidmi, rozběsněnými přírodními živly nebo nemocemi. Myslíme na ty, kdo mají smutek, protože jim umřel někdo blízký, i na ty, kdo mají i život svých blízkých

strach. Přimlouváme se za všechny, kdo ztratili všechnu naději a nic dobrého už od života nečekají.

Prosíme za křestany, kteří při vší své nedokonalosti chodí v novotě života, konají dobré skutky, tvým učením se řídí, svým životem dávají dobrý příklad.

Prosíme za všechny, kdo léčí nemocné a vyhánějí d'ábelství z posedlých.

Prosíme za všechny, které jsme pověřili péčí o občanský mír a bezpečnost, o zachovávání práva a odpovědné hospodaření.

To všechno spolu s tím, co jsme ani nevyslovili, vkládáme do modlitby, kterou jsi nás naučil ty, náš učiteli a Pane. Otče náš, který jsi v nebesích ...

Přijměme požehnání :

„Bůh pak pokoje, který toho velikého pro krev smlouvy věčné pastýře ovčí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše, učiniž vás způsobné ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle své, působě ve vás to, což jest libé před obličejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na věky věků. Amen. (Žd.13,20-21)

Zpívejme velikonoční hymnus „Bud' Tobě sláva“, píseň